

blik blev, gjorde han ingen Modstand, fordi han mærkede, hvor hun endnu rystede.

A B D sjøkkede bagefter og blev mere og mere tilbage under Forsøgene paa at tænde Ild i en Cigarstump.

Frøken Susse talte bekymret om, hvordan Jørgen Bergs nu vilde kunne klare sig, da de vistnok skyldte baade hos Urtekræmmer og Bager. Men Frants Møller trøstede hende med, at Jørgen saamænd nok havde baaret sig ad ligesom med Lotterisedlen og skrevet Nummeret op, saa han kunde faa Pengene udbetalt af Banken.

„Han skal jo altid skabe sig!“ sagde han i sin Ærgrelse over, at hans Chancer hos Fru Maja rimeligvis nu var ødelagte for længere Tid. Han undte lige saa lidt Vennen hans smukke Kone som Legatet. Men nu vilde han til Gengæld more sig med at skrive et Satyrspil om disse Folk fra Landsbyen, der kom til Hovedstaden og blæste sig op som Kraftgenier. Han vilde drukne dem som Kattekillinger i et Hav af Latter. Allerede i flere Aar havde han haft Planerne til et saadant Stykke færdige i Hovedet, men først i Aften havde han faaet den rette Blodsmag i Munden.

Frøken Susse mente, at Jørgen Berg undertiden virkelig var lidt forstyrret i Hovedet, og hun fortalte en Historie om ham, som hun havde hørt af Maja selv. Han havde engang komponeret et stort Korværk og var lige ved at være færdig med det, da Maja en Dag kom til at spørge ham om, hvormeget han nu mente at kunne tjene paa det Arbejde. Saa havde han i Raseri kastet Noderne ned i en Skuffe og aldrig rørt dem siden.

„Saadan er han!“

Frants Møller, der blev mere og mere edderspændt, svarede bare: „Bluff!“

Mads Vestrup gik tavs og lyttede opmærksomt. Han var selv dybt rystet af den uhyggelige Oplevelse; men han havde paa sine Vandringer mødt den samme fortvivlede Sjælenød hos mange af Landevejens løse Fugle, som han havde slaaet Følge med og var kommen til at holde af. Han havde den inderligste Medynk med alle disse stakkels blindfødte, der gik om i Mørke og led ilde,